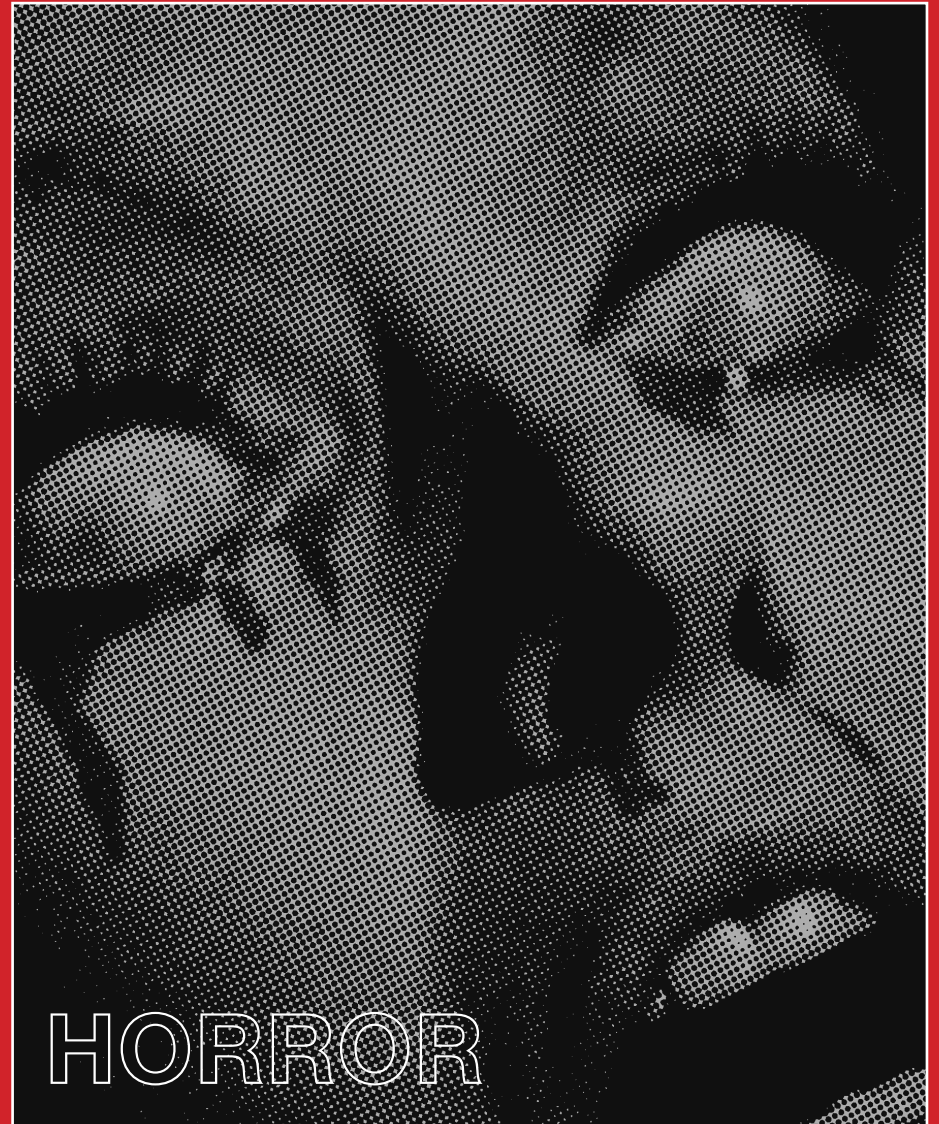

DEAD POETS

M A G A Z I N E

DEAD POETS
M A G A Z I N E

EDITIE #3 LENTE 2025 | LITERAIR TIJDSCHRIFT

INHOUD

2	WOORD VAN DE REDACTIE
3	KORT VERHAAL Zo koud, zo verdomde koud Door Thomas van den Brink Illustratie door Hannah Kramer
5	KORT VERHAAL Een gezicht in duisternis Door Jelle Havermans
10	INTERVIEW Julius Koetsier Interview door Jelle havermans Foto's door Liz van den Brink
17	GEDICHT Nooit meer nooit meer Door Corianne Oosterbaan Illustratie door Lara-Leh Bogaard
19	TIPS Iconische horrorcinema Door Liz van den Brink en Jelle Havermans
23	FOTOGRAFIE Verlaten landschappen De fotografie van Bobby Kwakkernaat
29	GEDICHT Doodgewoon Door Liz van den Brink
31	TIPS Doodenge horrorliteratuur Door Liz van den Brink en Jelle Havermans
35	DANKWOORD
36	OPROEP

Dead Poets Magazine
Editie #3 - Horror
Lente 2025

Alle informatie en beeldmateriaal op de site zijn eigendom van Dead Poets Magazine en de betreffende auteur/maker. Zonder toestemming is het niet toegestaan om de informatie of beeldmateriaal uit dit tijdschrift openbaar te maken, te bewerken, te gebruiken of te verspreiden.

Dead Poets Magazine is een initiatief van Liz van den Brink en Jelle Havermans.

© Dead Poets Magazine, 2025

Beste lezer,

Leuk dat je de derde editie van Dead Poets Magazine hebt gesteund!

Dead Poets Magazine is een passieproject dat in de vorm van een thematisch tijdschrift drie keer per jaar verschijnt. Met het blad willen we ruimte bieden aan beginnende schrijvers en makers die een kans verdienen om gepubliceerd te worden.

Het literaire thema van dit nummer is 'horror'. Horror is een van de oudste literaire genres, maar krijgt wat ons betreft te weinig aandacht. Daarom duiken we in deze editie in de manifestaties van onze grootste angsten. We verzamelden werk van 'beginnende' schrijvers, dichters en makers die aan de slag gingen met het thema.

De omslag van dit nummer is een hommage aan de vooruitstrevende horrorfilm *Horror Express* uit 1972.

Veel liefs en leesplezier,

Jelle Havermans
& Liz van den Brink

WOORD VAN DE REDACTIE

Kort verhaal door Thomas van den Brink, illustratie door Hannah Kramer

ZO KOUD, ZO VERDOMDE KOUD

Thomas van den Brink is een beginnend schrijver van horrorverhalen en modules voor rollenspellen. Hij studeerde recentelijk af op de opleiding IT aan hogeschool Windesheim.

Al op kantoor verheug ik me erop om op de bank te zitten met mijn lieve vrouw en samen een Stephen King-film te kijken. Als ik eindelijk thuiskom na een lange werkdag, ren ik de trap van ons studiocomplex op en open met trillende handen de voordeur. Mijn schoenen schop ik lukraak uit in de hal. Ik ruik zweet, wat afkomstig moet zijn van mijn vieze sokken. Vlug loop ik de badkamer in, om een vers paar aan te trekken.

In de badkamer word ik overweldigd door de geur van goedkope wasverzachter: rozenblaadjes, de favoriete geur van mijn vrouw. Ik pak een paar schone sokken van het wasrek, waar de was aan hangt te drogen. Ik ruik aan haar favoriete blouse, maar het vertrouwde aroma ontbreekt, alsof het niet gewassen is. Aan het feit dat er geen vochtige handdoek hangt te drogen, maak ik op dat ze wéér niet heeft gedoucht.

Zachtjes treed ik de kleine woon-slaap-keuken-kamer binnen van onze studio. 'Daar ben ik weer!' roep ik. Ik zie dat ze in bed ligt, in de hoek van de kamer. In precies dezelfde houding als vanochtend.

Het blijft stil. Ik probeer niet te boos op haar te zijn, want ik weet dat ze haar best doet, maar toch irriteer ik me eraan dat ze niet reageert. Ook de afwas is niet gedaan. De etensresten verspreiden een subtiele maar vieze geur door het huis. Ik overweeg de vaat te doen, maar ik ben moe en ik heb honger. Ik zucht en begin eten voor ons klaar te maken. Ik veeg de broodkruimels van de twee minst vuile borden en warm diepvries-pizza's op in de oven. 'Kom je eten?' roep ik, als ze klaar zijn. Het blijft stil. Zoek het maar uit dan, denk ik.

Ik neem een hap, die me niet smaakt. Ik ben helemaal klaar met diepvriespizza's, diepvriesgroenten en diepvriesburgers. Ik verlang naar een fatsoenlijke maaltijd.

"Het vieze geurtje dat vaag aanwezig was toen ik in bed kroop, is ondertussen uitgebreid tot een overweldigende stank"

De rest van mijn pizza gooi ik weg en mijn bord smijt ik in de wasbak, waarbij ik net haar favoriete glas mis. Gelukkig maar. Als ik dat kapot had gemaakt, had ik me nog lang schuldig gevoeld. Voor de zekerheid laat ik haar pizza nog maar op het aanrecht staan. In mijn eentje kijk ik naar *The Night Flier*, en daarna naar nog twee andere Stephen King-films. Tijdens het kijken dringt een smerige geur mijn neus binnen. Het moet de vaat zijn. Die doe ik morgen, of mijn vrouw, als ze zich weer beter voelt.

Als de derde film is afgelopen, poets ik mijn tanden en kruip ik in bed. Ik doe mijn best om haar niet te storen. Ze heeft haar slaap nodig. Naast het geluid van de takken van de boom die het raam strelen, denk ik ook haar ademhaling te horen. Terwijl ik daar naar luister, val ik in slaap.

Na een paar uur word ik wakker van een trillend raam. Het is gaan waaien, en het strelen van de takken is in hard getik overgegaan.

Die vieze geur die vaag aanwezig was toen ik in bed kroop, is onder-tussen uitgebreid tot een gore stank, die de hele studio vult. Het moeten de etensresten zijn. Met tegenzin stap ik uit bed en zet de kraan aan om toch maar de afwas te gaan doen.

Wanneer ik klaar ben, kruip ik weer onder de dekens. Normaal houdt ze niet van knuffelen als ze probeert te slapen, maar het is zo koud. Zo verdomde koud. Ik leg mijn armen om haar heen, en kijk haar liefdevol aan. 'Sorry, liefje,' fluister ik in haar oor. Zachtjes draai ik haar hoofd naar me toe, zodat ze me aan kan kijken. Haar ogen gaan open, die mooie ogen. Ze komt dichterbij, en kust me. Een afgrijselijke geur vult mijn neus, maar het is oké. De afwas is gedaan, morgen zullen we samen douchen, en dan ruikt het hier weer fris.

Kort verhaal en illustraties door Jelle Havermans

EEN GEZICHT IN DUISTERNIS

Ik ben een urban explorer. Dat betekent dat ik in mijn vrije tijd graag verlaten gebouwen verken. Gewapend met mijn GoPro en zaklamp bezoek ik oude bunkers, leegstaande huizen en vergeten spookstadjes. Ik beschouw het als een hobby, hoewel ik ook geld verdien met de video's die ik mijn verkenningen deel op mijn Youtube-kanaal.

Voor mij is er niets zo fascinerend als gebouwen in een staat van verval. Er is iets huiveringwekkends en tegelijkertijd magisch aan het betreden van een gebouw waar schimmel en onkruid de overhand hebben genomen. Het is een gevaarlijke hobby en ik ben al een paar keer in de problemen gekomen. Ik ben meer dan eens junkies en zelfs een roedel coyotes tegengekomen tijdens een bezoek aan een oude mijnschacht in Nevada. Ik kan niet meer op een hand tellen hoe vaak ik door politie en beveiligingsagenten achterna ben gezeten. Toch kan ik niet zonder de adrenaline die mijn hobby me oplevert.

Desondanks is er één gebouw waarvan ik wenste dat ik er nooit was binnengegaan. Precies vijftien jaar geleden wilde ik iets bijzonders doen voor mijn YouTube-kanaal rondom Halloween, dus vroeg ik aan de paar abonnees die ik op dat moment had of ze aanbevelingen hadden. Een volger genaamd 'Moonface12' reageerde dat ik het verlaten Clifford-schoolgebouw eens moest bekijken... in een stadje niet ver van de mijne. De gebruiker benadrukte dat vooral het zwembad de moeite waard was.

**“Er is iets
huiveringwekkends
en tegelijkertijd
magisch aan het
betreden van een
gebouw waar
schimmel en
onkruid de overhand
hebben genomen.”**

Toen ik de school online opzocht, ontdekte ik dat er in 1984 een zeven-tienjarig meisje in het zwembad van het gebouw was overleden, toen het nog werd gebruikt door het zwemteam van de school. Het arme meisje werd geëlektrocuteerd toen ze 's avonds laat ging zwemmen en een van de lampen in het zwembad kortsluiting gaf. Het was op zichzelf een vreselijk verhaal. Alleen al de gedachte aan die dood door elektrocutie gaf me rillingen, maar ik betwijfelde of het waar was. Veel van de plaatsen die ik bezoek zijn gekoppeld aan een spookverhaal. Tenslotte blijft een vervallen gebouw zonder een griezelige tragedie eraan vast... nou ja... gewoon een vervallen gebouw. Voor mensen met te veel fantasie en een interesse in het macabere moet het gemakkelijk zijn om een verhaal rond deze plekken te verzinnen, al is het maar om hun vrienden bang te maken. In wat archieven op internet zocht ik naar nieuwsberichten over het ongeluk, maar ik kon niets vinden.

Afgezien van dit enge verhaal, dat ik logischerwijs afdeed als verzinsel, vond ik weinig over de school op forums en blogs. Blijkbaar was het in gebruik geweest tot 1989, toen het ongeschikt werd verklaard voor verder gebruik. Waarom precies, kon ik niet achterhalen. Ik vond wel wat pixelige foto's van de school van ver na haar sluiting; het bleek een gedateerd, rechthoekig blok met kleine ramen en een grote boom ervoor.

Net na zonsondergang reed ik naar het stadje, omdat het altijd veel griezeliger is om in het donker te filmen. Bovendien is er in mijn ervaring minder kans om gepakt te worden. Ik parkeerde mijn auto vrij dicht bij de school en was niet teleurgesteld. Het gebouw zag er spookachtig uit in het maanlicht en ik vroeg me af waarom de gemeente het nooit had gesloopt. Het bleek wel te zijn afgezet met enkele meters hoog gaas, waardoor ik een andere manier moest vinden om binnen te komen. Tot mijn verbazing vond ik niet ver van waar ik mijn auto parkeerde een behoorlijk groot gat in het hekwerk. Zo makkelijk werd het me zelden gemaakt. Het moest recentelijk zijn opengeknipt, wat ik een beetje een eng idee vond, maar ik ging er toch doorheen. Ik schakelde mijn GoPro aan, bevestigde die aan mijn borstzakje en maakte wat shots op afstand.

Glunderend filmde ik het gebouw, er zeker van dat mijn kijkers dit geweldig zouden vinden. De rijen donkere ramen leken op de lege ogen van een enorm, dood insect. De boom die ik online op een korrelige foto had gezien, stond er nog steeds, maar was zijn bladeren verloren. De takken waren op vreemde manieren gebogen, als knokige vingers. Ik maakte nog een paar shots door bij te schijnen met mijn zaklamp en zocht naar een manier om binnen te komen. Ik vond een weggerotte deur die op een kier stond. >

Eenmaal binnen kwam ik terecht aan het begin van een lange gang, waarin tientallen roestige kluisjes tegen de muren aanstonden. Overal zag ik schimmel en spinnenwebben. Aan het einde van de gang vond ik een kamer waar de naam van de schooldirecteur in gouden letters op het hout was geschilderd. In de kamer vond ik een antiek bureau met wat gebruikte naalden erop. Ze konden er al een eeuwigheid liggen, maar het maakte me toch onrustig, want een junkie was wel het laatste dat ik wilde tegenkomen in het donker.

Ik liep voorzichtig verder, voorzichtig om niet te veel geluid te maken. Ik was bijna blij te zien dat de trap naar de bovenverdieping was geblokkeerd door stoffige stapels stoelen.

Dat gaf me een excuus om die verdieping over te slaan.

Ondanks mijn ervaring, gaf dit gebouw in het bijzonder me een onheilspellend gevoel. Ik besloot dat ik bijna genoeg materiaal had om een coole video te maken, maar kon nog niet weg zonder het zwembad vast te leggen. Ik ging naar buiten en zocht naar een toegang tot het zwembad, dat zich aan de zijkant van het hoofgebouw bevond.

In de ruimte waarin het zwembad lag was het pikkedonker. Eerst scheen ik met mijn zaklamp over het glazen plafond, dat volledig was bedekt met rotte bladeren. Voorzichtig liet ik vervolgens mijn zaklamp dalen via de muur, richting het zwembad. Ondanks dat ik mijn twijfels had over het spookverhaal, liet het me niet ongemoeid. Het water van het zwembad was vies; het grootste gedeelte >

“Tot mijn afgrijzen zag ik tussen de troep een gezicht...”

van het water was bedekt door een laag van dode planten en afval. Ook hier moeten andere mensen zijn geweest, aangezien er ook een hoop verfrommelde verpakkingen en lege blikjes bier op het wateroppervlak dreven. Mijn zaklamp ging het hele zwembad af. Ik weet niet precies waar ik naar opzoek was, maar op eens dacht ik in het water iets anders te zien dan de troep. Mijn adem stokte. Hetgeen wat mijn zaklamp verlichtte was een lange pluk haar. Ik volgde de pluk en tot mijn afgrijzen zag ik tussen de troep een gezicht... het bleke gezicht van een meisje. Ik keek in twee ogen, maar er zat geen leven in. Ik werd overvallen door een angst zo puur dat ik niets anders kon dan vluchten.

Ik begon te rennen. Zo hard, dat ik constant struikelde. Normaal geloof ik niet in het bovennatuurlijke, maar op dat moment was ik er volledig van overtuigd dat ik een geest had gezien. Ik haalde mijn armen open aan de takken van de enge treurwilg terwijl ik naar het gat in het gaat zocht. De angst en de adrenaline maakte dat ik niks voelde van mijn schrammen. Toen ik eindelijk bij mijn auto kwam, reed ik zo snel als ik kon weg, z'n twintig kilometer boven de snelheidslimiet. Pas toen ik terug was in mijn eigen stad, kalmeerde ik.

Ik ging ik bed liggen met de lichten aan en nam een slaappil. Ik wilde mijn GoPro-opnames niet eens bekijken omdat ik zo bang was. Ik was er heilig van overtuigd dat ik de geest had gezien van dat arme meisje, dat zoveel jaren geleden in het water was geëlektrocuteerd. >

Drie dagen later had ik eindelijk de moed om de opnames terug te kijken. Ik nodigde mijn vriendin Lucy uit omdat ik het niet alleen durfde. Ik vertelde haar wat er was gebeurd en legde uit dat het leek op die scène in *The Lord of The Rings* waar Sam, Frodo en Gollum het moeras moeten oversteken. Het voelde alsof ik Frodo was toen hij naar beneden keek en in de moerassen de spookachtige gezichten van de dode elven had gezien. Lucy kalmeerde me en zei dat het waarschijnlijk gewoon mijn verbeelding was geweest. Het verhaal over het geëlektrocuteerde meisje had me angstig gemaakt, vermoedde ze. Ze stelde voor om de opnames samen te bekijken zodat ik kon zien dat het waarschijnlijk niets was. Samen speelden we de video af op mijn computer terwijl ik haar hand vastkleemde. Toen we eindelijk bij de laatste scène aankwamen, wenste ik vurig dat ik het me inderdaad allemaal had verbeeld. Maar daar was het, een gezicht. Helder en scherp op beeld. Lucy werd bleek en hapte naar adem. Ze speelde de video opnieuw af en pauzeerde uiteindelijk op het korte moment dat je het gezicht, dat omhooggericht in het water dreef, goed kon zien. Het duurde even voordat ik besepte dat ik geen geest had gezien. Het was een écht menselijk gezicht. Ik had een lichaam gevonden. Toen dat was ingedaald zei Lucy dat ze de politie ging bellen. Ze vroeg me niet eens hoe ik erover dacht.

Terwijl we wachtten, keken we de video keer op keer, omdat we het allebei maar niet konden geloven. Maar het was waar. De beelden logen niet. De video was hard bewijs dat ik op een lijk was gestuit.

Twee politieagenten kwamen langs. Een oude man met een glimmend gezicht en een jongere vrouw. Samen bekeken ze de video en daarna legde ik uit waarom ik in 's nachts in dat gebouw was geweest. Eerst vroeg de vrouw of dit een soort grap was; een knappe edit of een prank. Maar toen Lucy plotseling onbedaarlijk begon te snikken, zagen ze dat het menens was. De man met het glimmende gezicht belde een collega om de mogelijke vondst van een lijk te melden.

Ze bleven bij ons terwijl ze wachtten op twee collega's die het verlaten zwembad zouden gaan onderzoeken. Ongeveer een uur later kregen ze de bevestiging. Ze hadden het lichaam van een jong meisje was gevonden, drijvend in het schoolzwembad. Nu kon ook ik de tranen niet stoppen.

Natuurlijk werd ik ondervraagd, maar ik denk dat ze me van hun lijst met verdachten afhaalden toen ik al tijdens het eerste verhoor instortte. De gedachte die me soms nog steeds wakker houdt, is dat dat arme meisje waarschijnlijk nog steeds in dat vieze zwembad zou liggen als ik haar niet had gevonden. Een tijdje geleden vertelde ik de vrouwelijke agent die de eerste keer bij mij thuis kwam over de opmerking van Moonface12, die me ertoe had gezet de school te bezoeken. Ik stelde aan de politie voor dat ze onderzoek moesten doen naar het profiel, maar de rechercheur zei dat er geen manier was om achter de persoonlijke gegevens te komen. Er was geen echte naam, niet eens een profiel-foto. Ze hadden geprobeerd om contact op te nemen, maar kregen geen reactie. De rechercheur legde uit dat het in het echte leven niet zoals in de films gaat, waar de overheid zomaar een account kan hacken. Bovendien kon het ook gewoon toeval zijn. Toch blijft het aan me knagen. Wat als Moonface12 van het lijk af wist, of zelfs verantwoordelijk was?

Het was moeilijk om hierover met een therapeut te praten. Ik ben geen geweldige prater. Liever laat ik mijn video's voor zich spreken. Waarschijnlijk suggereerde de therapeut daarom dat ik een video over mijn bezoek aan het zwembad moest maken. Hij dacht dat het voor mij een goede manier zou zijn om mijn trauma te verwerken.

“Ze legde uit dat het in het echte leven niet zoals in de films is.”

Toen ik eindelijk een video had gemonteerd, voelde die exploitatief. Ondanks het feit dat ik de beelden van het gezicht niet kon, en ook niet wilde toevoegen, zorgde de video ervoor dat mijn kanaal explodeerde. Lokale nieuwsmedia noemde me een gevoelloos monster nadat mijn video online kwam. Een blog verdacht me er zelfs van dat ik het meisje had vermoord om daarna viral te gaan met mijn ‘ontdekking’. Ironisch genoeg kreeg ik er binnen een week bijna een miljoen abonnees bij. En om eerlijk te zijn, voelde het wel als een vorm van afsluiting. Maar het duurde even voordat ik de moed had om weer een ander leeg gebouw binnen te gaan. Nu gaat er altijd iemand met me mee. Want ik kan niet garanderen dat ik mijn gezond verstand niet verlies als ik met mijn zaklamp weer in twee levenloze ogen schijn. Ik hoop dat ze ooit nog zullen ontdekken wie het mysterieuze meisje was. Het achtervolgt me nog steeds dat ze niet is geïdentificeerd. Dat er een familie is die misschien nog steeds hoop koestert dat hun dochter thuis gaat komen.

JULIUS KOETSIER

HORROR VOOR DE LIEFHEBBER

Julius Koetsier is de hoofdredacteur van Schokkend Nieuws, het enige gedrukte horrormagazine van de Benelux. We voelden hem aan de tand over zijn carrière, zijn persoonlijke fascinatie voor horror en welke plek het genre inneemt binnen de wereld van de Nederlandse literatuur en film.

Schokkend Nieuws bestaat al sinds 1992. Hoe raakte je betrokken bij het tijdschrift?

Als tienerjongen groeide ik op in een tijd waarin het internet nog nieuw was; een soort vrijhaven voor hobbyisten. Ik merkte dat ik de neiging had 'horror' of 'griezelen' in te voeren in zoekmachines. Zo kwam ik bij de website horror.nl, en daar begon ik mijn mening over films achter te laten. Later ben ik via die scène op een filmfestival terechtgekomen.

Schokkend Nieuws begon als een blad dat gekoppeld was aan Imagine Film Festival, dat destijds, in 1992, nog The Weekend of Terror heette. Het blad werd toen gratis verspreid, zodat je hoofdzakelijk kon lezen over de films die er vertoond werden. Weekend of Terror had als onderdeel The Night of Terror, dat was een filmmarathon van ongeveer 12 uur: 's nachts tot 7 uur 's ochtends. Het was een tijdlang leuk, met een punk-crowd en een rellerige sfeer. Er werden wc-rollen gegooid en grappen geschreeuwd. Puberale homofobie en misogynie waren daar altijd wel onderdeel van, maar de sfeer sloeg om toen dat de overhang ging krijgen. Toen iemand voorbijgangers op straat voor 'homo' uitschold, werd er aangifte gedaan. In 2016 stopte de Night of Terror, maar het festival heette toen al Imagine Film Festival en had een bredere programmering.

En zo zijn wij als blad ook veranderd. We zijn breder georiënteerd. Zo doen we bijvoorbeeld ook Film Noir, al is daar wel discussie over binnen de redactie. Sommige films die we nu bespreken, zouden niet passen bij het blad zoals dat in de jaren negentig bestond.

Het horrorgenre neemt wereldwijd in populariteit toe, maar in Nederland lijkt het genre binnen de literatuur en film nog niet helemaal van de grond te komen. Heeft dat er iets mee te maken dat Nederland zo klein is?

Ik vind het vervelend als mensen zeggen dat Nederland een klein kutlandje is. Het wordt vaak als excuus gebruikt om dingen niet te doen. Denemarken en België zijn kleiner, maar daar komen fantastische genrefilms vandaan. >

“Zeggen dat Nederland een klein kutlandje is, wordt vaak als excuus gebruikt om dingen niet te doen.”

Ik denk dat het vooral komt omdat we geen horrortraditie hebben, die je bijvoorbeeld wel in Engeland ziet. De grote Nederlandse schrijvers in de naoorlogse literatuur, buiten Mulisch dan, hielden zich vooral bezig met ‘kleine’ thema’s. De Ontdekking van de Hemel is weliswaar groots, fantastisch epos, en Bordewijk debuteerde met een bundel met fantastische verhalen. Maar verder hebben de grote schrijvers zich lange tijd niet zo bezig gehouden met het horrorgenre. Opvallend is dat de succesvolle horror-auteur Thomas Olde Heuvelt zelfs speciale versies schrijft voor de Amerikaanse markt die zich afspelen in Amerika [in plaats van in Nederland, red.]. Verder lukt het in Nederland eigenlijk alleen kinderboekenauteurs om echt succes te boeken in het genre. Toen ik jong was, had je bijvoorbeeld het *Griezelgenootschap* en de *Griezelkrant*.

En voor onze generatie de Griezelbus en Dolfje Weerwolfje van Paul van Loon.

Precies. Wat film betreft: die industrie is bij ons lang klein geweest en is dat eigenlijk nog steeds. Op de filmacademie is het lang not done geweest om genrefilms te maken. Het werd zelfs actief afgeraden door docenten. Je moest dicht bij jezelf blijven. Kortom: we hebben geen horrortraditie en de ontwikkeling van de genrefilm is ook door instanties tegengewerkt.

Zegt de toename van populariteit in het genre ook iets over de maatschappij of is dat onzin?

In politiek heftige tijden zie je natuurlijk veel films die juist aan de kant van de norm staan, en aan de andere kant films die er tegenin gaan. Toch zijn het vaak de ogenschijnlijk apolitieke films die het meest zeggen over een tijdperk. Neem bijvoorbeeld *Ghostbusters*, dat is echt een typische Reagan-film. De film wil geen politiek statement maken, maar gaat wel over vier zelfstandige ondernemers die worden lastiggevallen door vervelende regelgeving en milieumannen. Zo laten apolitieke films zien wat de norm is. Maar als je kijkt naar het afgelopen jaar [2024, red.], dan zie je veel bewust politieke films die gaan over vrouwen. De vier grootste films over dit thema waren: *Blink Twice*, *Immaculate*, *The Substance* en *First Omen*. In alle films gaat het over vrouwenlichamen of zwangerschap. Je zou bijna denken dat er iets aan de hand is met vrouwenrechten, haha. Wat me wel opvalt is dat het normaal geworden is om een horrorfilm goed te vinden. Dat *The Substance* vijf sterren kreeg in de Volkskrant, dat zegt wel wat. >

Film magazine over horror, sciencefiction, fantasy & cult

#151 aug-sep 2021 €6,75

SCHOKKEND NIEUWS

HAMMER
HORROR
special

BENEDETTA
Verhoevens non-conformisme

PIERO GASTALDI
om kritiek

“Je kan geen gezonde filmwereld hebben als je geen gezonde genre-filmwereld hebt.”

Nu gaan er mensen naar horrorfilms die in de jaren negentig hun neus hadden opgehaald voor het genre. De populaire horrorfilms zien er wat artistieker uit. Denk aan de films van Robert Eggers of *The Babadook* van Jennifer Kent. Vaak bevatten de films symboliek voor trauma. Dat de thematiek er dik bovenop ligt, maakt dat deze films gemakkelijker te lezen zijn. De mooie cinematografie en dat er gespeeld wordt als in een drama, maakt het salonfähig.

Je maakt twee podcasts, de Schokkend Nieuws podcast en Julius VS Jasper, waarin je met een collega de discussie aangaat over horrorfilms. Soms over meesterwerken, maar ook over trash. Waar komt die liefde vandaan?

Ik heb zeker liefde voor de onbedoelde humor van, nou, neem bijvoorbeeld *Troll 2*, maar ook zeker veel conventionelere studioproducties als de latere *Halloween*-films, om maar wat te noemen. Ik vind het heerlijk om te zien dat er iets is geprobeerd en hoe dat dan mis kan gaan. Dat zet mij ook weer aan het denken over een creatief proces en wat de manieren zijn om een bepaald effect te bereiken. Ik kan ook van de fouteid van bepaalde films genieten. Neem bijvoorbeeld *Death Wish 3* of *Death Wish 4*. Dat is echt fascistische propaganda, maar daar kan ik dan ook van genieten, ook al zou het niet goed zijn als zo'n film nu gemaakt zou worden. Het is duidelijk een fascistische film, maar als ik die in zijn context plaats, kan ik erom lachen.

Beschouw je horror als een belangrijk genre?

Jazeker. Horror is ook goed voor de andere genres. De filmbusiness gaat door de genrefilm een beetje lopen. Je kan geen gezonde filmwereld hebben als je geen gezonde genrefilmwereld hebt. Die films zijn goed voor de industrie: jonge filmmakers kunnen debuten met een film die goedkoop is om te maken en een grote kans heeft op commercieel succes. En die filmmakers kunnen dan weer uitgroeien. Bovendien denk ik dat het heel belangrijk is dat je als maker de excessen opzoekt. Dat kan goed binnen het horrorgenre.

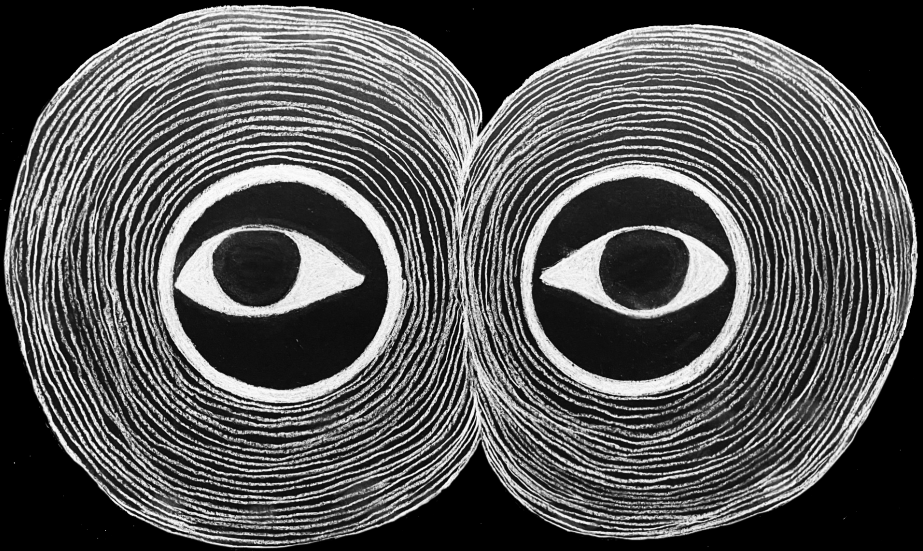
Tot slot. Waarom moeten horrorfanaten lid worden van jouw tijdschrift?

Het is de enige filmglossy, en naast de Filmkrant het enige gedrukte filmtijdschrift in de Benelux. Bovendien is het het enige tijdschrift dat zich specialiseert in horror, sciencefiction, fantasy en cult. Maar de focus ligt altijd op horror. Het is een blad voor de kritische fan, gemaakt door fans. Ik heb de nerdy liefhebberij maar óók de kritiek hoog zitten.

Gedicht door Corianne Oosterbaan, illustratie door Lara-Leh Boogaard

NOOIT MEER NOOIT MEER

Corianne Oosterbaan schrijft proza en poëzie. Eerder werk verscheen in Seizoenszine, Vers Beton, Tijdschrift Ei en als Mammoetje bij HetMoet. Ze werkt op dit moment aan een roman vol sektarische trekjes, scams en inspirerende slogans voor succes.

nooit meer niet weer zou ons dit gebeuren zo gaat het door mij heen terwijl anderen rennen springen duwen trekken om een laatste pak wc-papier net als tien jaar geleden in twintig twintig toen we thuis moesten blijven door een virus en mensen als een gek gingen hamsteren en karretjes volladen met spullen die ze niet nodig hadden wat eigenlijk niet zo anders was dan normaal behalve dat ze nu dingen kochten zoals twintig blikken zachte bruine bonen en potten waterige geschrapte worteltjes wat me allebei nooit echt heeft gemaakt zelfs niet voor een maaltijd laat staan twee weken lang hetzelfde prakje en terwijl ik hieraan terugdenk gaat het gevecht door hier midden in de supermarkt om flessen water en ik sta verstijfd in een bewegende massa mensen weet niet wat ik moet doen want mijn hart klopt boemboem-boem steeds sneller en sneller en ik adem ook steeds sneller en sneller en ik weet niet wat ik moet doen wat moet ik doen vraag ik mezelf en ik weet het niet en de mensen om mij heen zijn een massa donkere vlekken die bewegen en met elkaar in botsing komen handen die naar dingen grijpen naar een fles water of een blik witte bonen in tomatensaus of wc papier of een arm of een nek of een oog en iemand schreeuwt en ik doe mijn ogen dicht mijn vingers in mijn oren en ik neurie monotoon en ik wil het niet meer horen het is donker donker echt donker niet weer nooit meer nooit meer niet weer ...toch?

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

ICONISCHE HORROR-CINEMA

De allereerste horrorfilm stamt al uit 1896. *Le Manoir du diable* was stil en maar drie minuten lang, maar joeg het publiek de stuipen op het lijf. Sindsdien is het horrorgenre door talloze fases heen gegaan. We verzamelden tien essentiële horrorfilms uit verschillende tijdperken die je volgens ons absoluut gezien moet hebben.

Interview With The Vampire (1994)

Een moderne klassieker gebaseerd op het gelijknamige boek van Anne Rice, waarin Tom Cruise en Brad Pitt twee sexy vampiers spelen die elkaar ontmoeten in het zuiden van Amerika. In dit tragische verhaal met een homo-erotisch randje staat een existentiële vraag centraal: wat is treuriger, vroeg sterven of lijden tot in de eeuwigheid?

The VVitch (2015)

In Robert Eggers' *The VVitch: A New-England Folktale* speelt een jonge Anya Taylor-Joy een boerendochter die met haar gezin naar een afgelegen heide verhuist. Nadat haar kleine zusje verdwijnt volgen de onheilspellende gebeurtenissen zich in rap tempo op. Een griezelig drama met een feministisch randje dat ambiguïteit verkiest boven heldere antwoorden. Bijzonder is dat de film volledig in oud Engels is gesproken.

“Most of all, I longed for death. I know that now. I invited it. A release from the pain of living. My invitation was open to anyone. To the whore at my side. To the pimp that followed. But it was a vampire that accepted it.”

- Louis, Interview With The Vampire (1994)

The Shining (1980)

Deze horrorklassieker van Stanley Kubrick viel bij haar release niet in de smaak bij critici. Ook Stephen King, die het boek schreef waarop de film werd gebaseerd, was geen fan. Toch vergaarde *The Shining* in de loop der jaren een goede reputatie. Vijfenveertig jaar na dato wordt de film zelfs beschouwd als een van de beste horrorfilms ooit. Jack Nicholson en Shelley Duvall zijn briljant in deze gelaagde film over een spookhotel.

Ich Seh, Ich Seh (2006)

In deze grimmige Oostenrijkse film is niets wat het lijkt. Wanneer de moeder van twee tweelingbroertjes thuis komt met verband om haar gezicht, vermoeden ze dat ze vervangen is door iemand of... iets anders. Een slow burner indie-film die de spanning geleidelijk opbouwt tot een choquerende climax. Blijf weg van de inferieure Amerikaanse remake met Naomi Watts en geef vooral het origineel een kans.

“Hello, Danny. Come and play with us. Come and play with us, Danny. Forever... and ever... and ever..”

- The Twins, *The Shining* (1980)

It Follows (2014)

Stel je voor: op ieder moment van de dag word je gevolgd door een vreemdeling. Waar je ook bent, deze persoon komt in een rechte lijn op je af, traag maar zeker, en alleen jij kan hem of haar zien. Vind je dat concept griezelig klinken? Dan zal *It Follows* niet teleurstellen. Verwacht geen jump scares, maar een eigenzinnige horror die vooral in de conceptuele uitwerking indruk maakt.

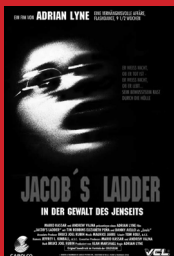

The Others (2001)

In deze mystery-horrorfilm speelt Nicole Kidman een toegewijde moeder die met haar kinderen in een groot landhuis woont. De kinderen zijn fotosensitief, waardoor er geen licht mag branden. Een huis waar het altijd donker is nodigt natuurlijk spoken en andere narigheid uit. *The Others* is eerder psychologisch drama dan griezelfilm, waarin de enge momenten op één hand te tellen zijn. Maar laat je niet misleiden; *The Others* kruipt onder je huid en gaat daar niet zomaar weg.

“Eckhart saw Hell too. He said: The only thing that burns in Hell is the part of you that won’t let go of life, your memories, your attachments. They burn them all away. But they’re not punishing you, he said. They’re freeing your soul. So the way he sees it, if you’re frightened of dying and... and you’re holding on, you’ll see devils tearing your life away. But if you’ve made your peace, then the devils are really angels, freeing you from the earth. It’s just a matter of how you look at it, that’s all. So don’t worry, okay? Okay?”

- Louis, Jacob’s Ladder (1990)

Jacob's Ladder (1990)

Deze film gaat over Vietnamveteraan Jacob (Tim Robbins) die de dood van zijn zoon probeert te verwerken terwijl zijn dissociatieve stoornis steeds erger wordt. *Jacob's Ladder* is een fascinerende psychologische trip die vooral blijft dankzij de gruwelijke monsters, die symbool staan voor Jacobs angsten. *Jacob's Ladder* was een invloedrijke film en inspireerde onder meer de makers van *American Horror Story* en de *Silent Hill*-games.

Halloween (1978)

John Carpenter schoot *Halloween* voor een budget van 300.000 euro maar verdiende maar liefst 74 miljoen. Met dank aan een beklemmende soundtrack en een iconische Michael Myers werd *Halloween* meteen een klassieker binnen het genre. De film creëerde de blauwdruk voor de slasher en kreeg maar liefst twaalf (!) vervolgfilms. Al was geen van deze films natuurlijk zo goed als het origineel.

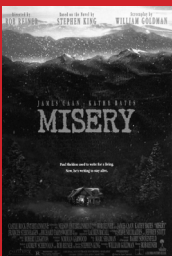
“It could look like someone you know or it could be a stranger in a crowd. Whatever helps it get close to you.”

- Hugh, It Follows (2014)

Midsommar (2019)

Ari Aster maakte in 2018 al indruk met het naargeestige *Hereditary*, maar het bizarre *Midsommar* vestigde hem als hedendaagse horrorlegende. In deze film gaat een getraumatiseerde jonge vrouw met haar partner en vrienden naar een Zweeds dorpje om een midzomer-ritueel bij te wonen. In deze koortsdroom van een film spelen de gruwelen zich af in het daglicht.

Misery (1990)

In deze boekverfilming van Stephen Kings *Misery* wordt een schrijver na een ernstig auto-ongeluk opgevangen door een fan. Hoewel deze op het eerste gezicht het beste voor lijkt te hebben met haar favoriete schrijver, loopt de situatie al snel uit de hand. Kathy Bates kreeg (terecht) een Oscar voor haar rol als psychopathische Annie Wilkes. Griezellig feitje is dat Stephen King jaren na het schrijven van dit boek zelf het slachtoffer werd van een ernstig auto-ongeluk. Gelukkig voor King bleef een gijzeling door een gestoorde fan toen uit.

Fotografie door Bobby Kwakkernaat

VERLATEN LANDSCHAPPEN

Bobby Kwakkernaat is een freelance designer en webdeveloper die in zijn vrije tijd graag als urban explorer actief is. Dat betekent dat hij verlaten gebouwen bezoekt en fotografeert. Over de jaren heeft hij talloze griezelige locaties bezocht. Voor deze editie maakte hij een selectie van zijn favoriete foto's, geschoten op locaties die prima dienst zouden kunnen doen als decors voor een horrorfilm. Alle foto's zijn geschoten met een analoge camera.

Alle foto's zijn het eigendom van Bobby Kwakkernaat.

Gedicht en foto door Liz van den Brink

DOODGEWOON

Er waren manieren waarop je naast me lag te slapen
Na een middag met veel praten
En hoe ziek je toen al was;
Het was doodgewoon hoe je op bed lag

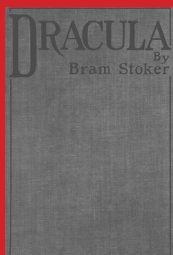
Ik had nog nooit iemand zien overlijden
Wist niet waar een lijk op zou lijken
Dus zonder al te opzichtig te kijken
Vroeg ik me hardop af:

‘Is dit hoe je er straks dood uit ziet?’
Bewegen deed je niet
Enkel een lach verliet
Je mond, je ogen reeds gesloten

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

DOODENGE HORROR LITERATUUR

Horror is een van de oudste literaire genres. In de 18e eeuw kwam tijdens de fin de siècle het gotische horrorgenre op. Sindsdien is horrorliteratuur in allerlei subgenres vertakt. We maakten een lijstje van tien horrorboeken die je gegarandeerd kippenvel zullen bezorgen.

Dracula - Bram Stoker

Bram Stokers *Dracula* werd talloze keren verfilmd, onder meer door iconische regisseurs als Friedrich Wilhelm Murnau, Francis Ford Coppola en Robert Eggers. Dat het zo goed verfilmbaar is, zegt wel wat. Hoewel *Dracula* vergeleken met huidige standaarden een wat langdradig en repetitief boek is, maakt de sfeer een hoop goed.

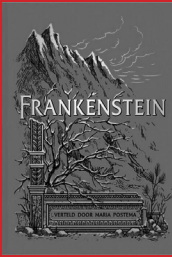

Bunny - Mona Awad

Wat krijg je als je *Mean Girls*, *The Secret History* en een goede dosis psychedelische paddenstoelen door de blender gooit? *Bunny*, van Mona Awad. Deze experimentele roman is een 'fever dream' die vrouwelijkheid en de kunst-academie op de hak neemt. *Bunny* werd een hit op Booktok vanwege haar bizarre plottwists. Niet voor iedereen, maar hoe dan ook een moderne klassieker.

“Can I take your coat?” Cupcake offers. I turn to her. She’s looking at me so hopefully. So willing to take a coat I’m not wearing, I almost want to give her my skin.

- Bunny, Mona Awad

Frankenstein - Mary Shelley

Mary Shelley was pas achttien jaar toen ze het idee kreeg voor *Frankenstein* en negentien toen ze publiceerde. Het boek werd in 1818 anoniem uitgegeven, maar is iets meer dan tweehonderd jaar later een onmisbare klassieker geworden in het horrorgenre. Een tijdloos verhaal over een monster dat eigenlijk geen monster is. *Frankenstein* is een universeel, sfeervol en, ondanks zijn leeftijd, ontzettend gemakkelijk te lezen.

Carrie - Stephen King

Zijn korte debuut baseerde Stephen King op een ervaring tijdens zijn werk als conciërge. *Carrie* is een hartverscheurend verhaal over een meisje in de puberteit die door haar streng christelijke moeder wordt opgevoed. Terwijl de pesterijen op school toenemen, komen haar bovennatuurlijke krachten naar de oppervlakte. Een mooie metafoor voor een ontluikende seksualiteit.

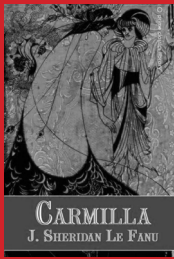
**“Misery made me a fiend.
Make me happy, and I shall
again be virtuous.”**

- Frankenstein, Mary Shelley

At The Mountains of Madness - H.P. Lovecraft

H.P. Lovecraft wordt niet voor niets beschouwd als een van de grootste horrorschrijvers van de twintigste eeuw. Hoewel de novelle *At the Mountains of Madness* aanvankelijk werd afgewezen door griezeltijdschrift *Weird Tales*, werd het een van zijn bekendste werken. Dit bovennatuurlijke horrorverhaal gaat over een expeditie naar Antarctica, waar een groep wetenschappers stuit op de restanten van een verloren beschaving.

Carmilla - Sheridan Le Fanu

Het allereerste boek waarin een vampier voorkomt, en opvallend genoeg ook het eerste boek waarin een vampier als queer wordt voorgesteld. Hoewel het plot is ingehaald door de tijd en daarmee weinig verrassend is, staat de griezelige, gotische sfeer in dit korte boekje als een huis (of eigenlijk als een kasteel). Leuk is dat *Carmilla* gratis is te downloaden omdat het al in 1872 verscheen.

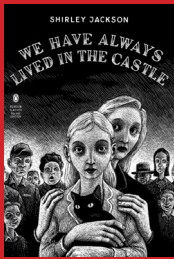
**For some nights I slept profoundly;
but still every morning I felt the same
lassitude, and a languor weighed upon
me all day. I felt myself a changed girl.
A strange melancholy was stealing
over me, a melancholy that I would
not have interrupted. Dim thoughts of
death began to open, and an idea that
I was slowly sinking took gentle, and,
somehow, not unwelcome possession
of me. If it was sad, the tone of mind
which this induced was also sweet.
Whatever it might be, my soul
acquiesced in it.**

- Joseph Sheridan Le Fanu, Carmilla

What Moves The Dead - T. Kingfisher

T. Kingfisher baseerde zich tijdens het schrijven van dit boek op een klassieker van Edgar Allan Poe. In dit beklemmende verhaal over een bos waarin alle wezens (levend en dood) worden aangetast door een mysterieuze schimmel, combineert de auteur een bekende setting met vlot proza. Een sfeervol en bij vlagen griezelig boek dat je met een andere blik naar de natuur doet kijken.

We Have Always Lived in the Castle - Shirley Jackson

Een iconisch spookverhaal over een familie die zich verscholen houdt in een kasteel en een duister geheim verbergt. Shirley Jackson wordt beschouwd als een van de meesters van het gothic horror genre, en niet zonder reden. *We Have Always Lived In The Castle* is een page-turner die naarmate het einde steeds verontrustender wordt.

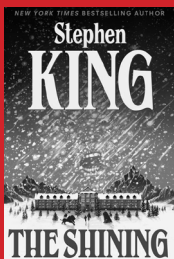
Merricat, said Connie, would you like a cup of tea?

Oh, no, said Merricat, you'll poison me.

Merricat, said Connie, would you like to go to sleep?

Down in the boneyard ten feet deep!

- Shirley Jackson, *We Have Always Lived in the Castle*

The Shining - Stephen King

Misschien wel de beste roman van horromeester Stephen King. Een griezelig verhaal over een gezin dat zijn intrek neemt in een verlaten hotel tijdens de winterperiode. Het blijkt er te spoken, en tot overmaat van ramp wordt vader Jack langzaam gek. De legendarische verfilming van Stanley Kubrick vond King maar niks, toch zijn zowel het boek als de film essentieel binnen het horrorgenre.

The Dangers of Smoking In Bed - Mariana Enriquez

Een verzameling vreemde, duistere horrorverhalen die op de shortlist stond van de Booker Prize in 2021. Mariana Enriquez brak door met deze bundel en wordt inmiddels beschouwd als een pionier van de South American gothic literatuur. Verfrissend is dat de verhalen in *The Dangers of Smoking in Bed* zich allemaal afspelen in de slums van Buenos Aires.

DANKWOORD

We willen de onderstaande mensen bedanken voor hun bijdrage aan deze editie van Dead Poets Mag. Onder hun naam staat hun Instagram-handle, mocht je meer van hun werk willen zien.

Julius Koetsier
@julius_koetsier

Bobby Kwakkernaat
@bobby.kwk

Thomas van den Brink
@cashmoneytho

Corianne Oosterbaan
@corianneoosterbaan

Lara-Leh Bogaard
@lalehatelier

Hannah Kramer
@pannie120

Verder veel dank aan:
May Wildenbeest
(Redactie)
Sjoerd Beentjes
(technische ondersteuning)

Verder willen we jou bedanken voor het lezen van ons magazine! We werken met veel plezier aan Dead Poets Magazine en kunnen jouw steun goed gebruiken. Op Pet-je Af kun je een abonnement nemen van drie euro per maand. Daar krijg je drie tijdschriften per jaar voor terug. Dat bedrag helpt ons om quitte te spelen en jonge makers een podium te bieden in ons tijdschrift.

Wil je Dead Poets Magazine op social media volgen? Ga naar:

@deadpoets.mag

Wil je je op Dead Poets Magazine abonneren? Gebruik de QR-code hieronder.

of ga naar:
www.petjeaf.nl/deadpoetsmag

OPROEP

Het volgende nummer staat in het teken van ROMANTIEK en zal verschijnen rond juni.

Voor het vierde nummer zijn we op zoek naar:

- * Schrijvers en essayisten
- * Dichters
- * Illustratoren en fotografen

Lijkt het je leuk om een gedicht of essay te schrijven of heb je al iets geschreven dat past bij het thema ROMANTIEK? Of lijkt het je leuk om een illustratie of foto(serie) te publiceren in Dead Poets Mag?

Stuur je werk voor 28-06-2025 naar lizvdbrink@gmail.com en wie weet publiceren we jouw werk in de volgende editie van Dead Poets Mag. Wij laten je tijdig weten of je werk gepubliceerd zal worden.

